

SRPEN

O chlebu, nádražích a návratech

Víte, jak se u nás doma pozná konec léta?

Na našem kuchyňském stole se ve starém džbánu objeví nová kytice klasů.

Víte, jak se u nás doma pozná srpen?

Vůbec si ten konec léta nehodláme připustit.

Kytice klasů se stala milou součástí naší domácnosti. Pro ty, kdo vidí, je viditelnou připomínkou, že se dosud v mém dosahu vyskytuje opravdické pole. Nějak to pomáhá mé zařazenosti do běhu času a vesmíru, když vím, že chleba se peče z mouky a ta se mele ze zrní, co roste na poli. I když už se jistě výrobci rychlých a umělých jídel úspěšně pokoušejí vyrobit náhražky všelijakých potravin, zatím se nikomu nepodařilo vyrobit syntetický opravdický chléb. Ta kytice mi připomíná i to, že chléb je skutečný, živý a doufejme že i věčný produkt moudřejší části lidstva. Mám z toho snopečku radost a občas si vymnu pár zrníček, strčím je do pusy a myslím na to, jak mi bylo hezky, když jsem ty klásky sbírala pod modrým nebem a zlatým sluncem.

K létu patří i nádraží.

Jsou jich na světě tisíce. Každé nádraží má svou duši. A také mají různé povahy. Jsou velká, mamutí nádraží, která vám dávají jasně pocítit, že bez trochy té pokory a strachu před jejich majestátem prostě nemůžete obstát. Jakoby říkala: Jen se hemžete, lidští červíčkové. Beze mne byste se v tomhle světě ušlapali, protože byste museli zůstat pořád na jednom místě."

Pak jsou taková ta hlavní a středová nádraží, odkud můžete kamkoliv odjet a odkudkoliv přijet a víte, že nezabloudíte. Třeba i díky tomu, že na vás počká nádražní služba pro zrakově postižené nebo že si svou vysílačkou vypípáte informační servis, východ a třeba i záchod. Sice už nevypípáte občerstvení ani úschovnu zavazadel, ale přesto se taková nádraží snaží být "blind friendly". To je příznivé a někde i příznivější. Z toho má moje nespolehlivé oko velkou radost.

Nádraží je zázemí. O tom hodně vědí lidé, kteří vůbec žádné zázemí nemají. Ale kam s nimi? A kam se mnou, když se ocitnu v neznámém městě, nikam netrefím a ten, kdo mě pozval, kdesi otálí? Je tady přece nádraží! Ochrana před sluncem i zimou, deštěm, hladem, žízní a ještě si tu můžete dát do pořádku svůj zjev i oděv, pokud jsou tu toalety čisté, třeba jako v nebi, jak to má rád Daniel Landa a já.

V rámci nové Evropy mají nádraží dostat úplně nové poslání. Projekt se jmenuje Živé nádraží. Bude tam spousta kulturní kultury pro každého, asi též pasáže s oblečením, kosmetickými a vlasovými studii (pozor dámy, už dávno se neříká Kadeřnictví a Kosmetika), asi také útulky pro děti a psy, fitnessy i jiné finesy. Možná tam i budou jezdit vlaky, kterými pojedete až do nějakého Disneylandu třetího tisíciletí. To, prosím, nevím. Ale spolehlivě tuším McDonalds a podobná pohostinská zařízení. Jen nevím, jestli si tam budete moci koupit obyčejný chleba nebo jízdenku do stanice Snová nad Bezčasím. Nevím, jestli na takových živých nádražích si někdo všimne, že jste živý tvor a možná byste potřeboval nějaké lidské slovo a upřímnou nabídku pomoci. Ale taky je dost možné, že tam budou perfektní roboti, kteří vás provedou, dovedou a neukradnou kufr, který vám ponесou.

Znám nádraží, která jsou nesmírně krásná, nostalgicky opuštěná, tichá a smutná. Daly by se v nich pořádat koncerty, divadla, přednášky i tancovačky. To by teprve obživla. A jak ráda.

Znám nádherné drážní domky, ve kterých žijí lidé, co si tak zvykli na vlaky jedoucí tam i sem, že je chtějí mít co nejbliž u sebe. Ne hrdá a rychlá Pendolina, ale takové ty obyčejné vlaky, které mají dost času se rozhlížet po krajině a zastavovat i na těch nejobyčejnějších zastávkách.

Kousek takového vlaku zastavil definitivně v nejmenované malé železniční stanici a už tam zůstal. Buď se mu tam zalíbilo anebo se cítil starý a unavený. V tom kousku vlaku, přesně v jednom vagónu, milovníci železniční dopravy vymysleli miniaturní hotýlek. Jen pár malých pokojíků, společná jídelna a kuchyně. A když se zeptáte, jestli v tomhle ztraceném železničním ráji může normální smrtelník přespat, paní železniční hoteliérova se zasměje a řekne vám: "Kdepak. To musíte do Hiltonu. Tady je to jen pro chudé nádražáky!"

A tak trochu zklamaně čekáte na ty své vagóny, které vás za chvíli odvezou zpátky domů, a přemýšlíte si o věcech, které nikdy nejsou součástí denního zpravodajství, ač by být měly. Třeba o rovnoběžkách, které se setkají v nekonečnu za všech okolností. A že je načase sníst poslední chléb, který vám milující ruce zabalily na cestu, a začít se těšit domů. A také se tiše a nepateticky radovat z toho, že máte místo, kde si můžete pověsit svůj klobouk. Jiří Voskovec toto místo pojmenoval domov.

Tak každému z vás přeji, aby vám bylo dobře tam, kde se můžete kdykoliv a odkudkoliv vrátit.

Delicie Nerková